

гаха, гробарите не смогваха да копаят за всеки мъртвец по отделно а запъпяха телата в общи плиткни трапове. Блюстителите отидоха да подпалят къщата, за която всички говореха, но до която вече никой не бе дръзнал да се доближи. Преди да хвърлят горяща слама вътре един по-смел воин надникна през прозорчето. Жената, която бяха взели за чума, лежеше вътре мъртва. Бедната обезумяла майка бе загинала и тя от болестта, която бе отнела петте ѝ деца.

Тълпи народ се трупаха пред църквите с мощите на света Филотея, света Петка, свети Иоан Рилски, свети Иларион Мъгленски: даваха дарове, палеха свещи дебели колкото човешка ръка, правеха оброци, преписваха имоти на манастирите. Патриарх Иоаким нареди: ден и нощ във всички църкви и свети обители да се отслужват молитви и бдения за спасение на престолнината. Той сам обикаляше болниците без умора, без отдих, утешаваше близките на починалите, посърнал, изтощен, жив незакопан - даваше съвети на лекарите, отдаваше всички приходи на църквата за плата на целебници, гробари и помощници в болниците. Пуснаха от тъмниците всички затворници, като им обещаваха свобода и опрощение на живота, ако приемат да вършат опасната работа. Вечер всеки търновец, като вдигнеше очи към Царевец, зърваше неизменно светещите прозорци на патриаршеската църква „Св.Спас“.

Княз Петър го придружаваше в обиколките му, проверяваше лично дали заповедите му се изпълняваха, дали грижата е еднаква за всички: по-богати и по-сиромаси. Защото бе научил, че някои имотни болни плащали на целебниците да ги лекуват в къщи, без да ги занасят в болниците.

А болниците бяха вече почти една трета от къщите на Търнов.

Напразно катастрофилант и патриархът молеха младия княз да щади живота си, да се пази, защото тръпнеха пред мисълта какво ги очаква от гнева на царя, ако се случи нещо с наследника. Ала